

Наблюденията над ранната и незаслужено пренебрегвана поезия на Яворов определено водят до извода, че симптоматичният *чудак* от едноименната творба на поета (1901) също не се появява внезапно, че появата му е загатвана и предхождана, подготвена съвсем в началото. До голяма степен изграждането на лирически герой именно с такава романтическа типология (несъмнено под влияние на Лермонтовата поезия) е обусловено от широкото, действено разгръщане на деклатичната опозиция *там – тук*, формирана от своя страна под несъмненото влияние на Ботевата поезия и по-точно на Ботевия тип остензивно означаване. Като носител на *там*-пространството, този Яворов герой всъщност се явява своеобразен резултат: неговото трайно обособяване в лирическите текстове на Яворов след 1905–1906 г. се дължи на задълбочаването, детайлизирането, нюансирането, плътното онагледяване на състоянието *безотносителност*.

През преломната 1906 г. лирическият субект у Яворов най-често започва да работи като пространствен оксиморон: той е владетелят на трансценденталното *там*, същевременно обаче неизразимото, имажинерно *там* е сугерирано, концентрирано, свито в *тук* („Песен на песента ми“). Именно в този пункт се налага да осмислим доколко е основателно следното мислене-виждане на дискурсивни граници и в т. нар. *първи период* на поета²⁵. Вторично възникналите, допълнителни, доусложняващи облика на Яворовата поезия *граници* са неизбежно следствие от прокарването на глобалната, преломяваща лирическият свят на поета, нерушима *граница* между *поета гражданин* и *поета декадент*. В този смисъл „Чудак“ и „Нощ“ (а също и ранният цикъл „Есенни мотиви“, „Минзухар“, „Като звезда светла“, „Мечта“ и други по-песимистично звучащи творби) започват да изглеждат като странни прорези в *дневната*, несъмнено витална, *отнасяща се към света* лирика на поета до 1904 г. Верни на избора от нас абдуктивен зрителен ъгъл, т.е. виждайки поезията на Яворов ка-